

MOJI KARAŠEVCI, VJERNI HODOČASNICI BLAŽENE DJEVICE MARIJE

Desetljećima, možda čak i stoljećima, moji dragi Karaševci su bili i bit će hodočasnici.

Sjećam se riječi i priča moje prabake o hodočašću, o poteškoćama na koje su nailazili na tom putu, kasnije bilo je i zabrana za vrijeme komunizma, bezbožni režim koji je nastojao na tome kako bi izbrisao svaki trag vjere iz njihovog srca i uma o nacionalnoj svijesti, ali ni tada naši Karaševci nisu htjeli odustati ići pješice s Križem u ruci u Mariju Radnu ili Mariju Čiklovu. Oni su bili svjesni da radosti i dobivene milosti koje su nakon hodočašća imali, neusporedive su s zabranama ili pak poteškoćama na koje su nailazili tijekom putovanja u Marijanska svetišta. Taj hod još više je njihovu vjeru očvrstio i davao im nadu za bolje sutra i ljepšu budućnost svojih nasljednika. Ta lijepa slika jednostavnog i duševno bogatog života naših mještana živi je dokaz čvrste vjere naših predaka, karaševskih vjernika, koju su nam ostavili kao čvrst stup o kome je ovisila i ovisi i dan danas naša zajednica.

Biti hodočasnik nije lako, pogotovo u ovim našim vremenima, kada vrijednost duhovnih dobara nije uvijek prioritet pojedinim članovima naše zajednice. Nije svo bogatstvo samo u materijalnim dobrima. Biti bogat i duševno velika je vrijednost svakog čovjeka i upravo ta nas vrlina razlikuje i pokazuje nam koliko smo lijepi i potrebni jedni drugima, da je ponekad našem bližnjemu dovoljno pokloniti naše slobodno vrijeme, saslušati ga i biti prisutan pogotovo u onim trenucima kada mu samoća opterećuje misli i ogorčava život.

Kako nam je potreban godišnji odmor tijekom godine, da bi se bar malo odmorili i izašli iz one svakodnevne rutine, tako nam je potrebno napuniti i „duševne bate-

Hodočasnici na putu za Mariju Čiklovu

rije“, otići u neko svetište upravo iz želje da nešto od Boga isprosimo ili samo izmolimo kao znak zahvalnosti za dobivene milosti i oprost, po zagovoru bl. Djevice ili sveca koji se u tom svetišu posebno časti.

Svake godine 1. i 2. srpnja, vjernici naših sela hodočaste u svetište Majke Božje Čiklovske, koji je uz svetište Marije Radne, mjesto u koje Karaševci hodočaste od davnine.

Vjernici, ponajviše mladi i oni koji su u snazi, kreću pješice rano ujutro u šest sati, nakon sv. Mise i dobivenog blagoslova u svojim

mjesnim župama. Put traje oko dvanaest sati, ali uz molitvu krunice i marjanskih pjesama, svi sretno stignu u svetište, zahvalni Bogu što su Majci Božjoj mogli svojim hodom i napornim putovanjem iskazati čast i hvalu i prikazati sve to kao molitvu i žrtvu. Ta naša hodočašća, vidljiv su znak naše potrebe da kao vjernici tražimo Boga i uslišenje naših molitava po zagovoru Blažene Djevice Marije.

Na tim hodočašćima poštovanje, dobrotu i sve lijepe vrline koje čovjek u sebi ima izlaze na površinu. Lijepo je vidjeti kako si vjernici međusobno pomažu, potpora su bližnjemu, da je to nekima možda nemoguće shvatiti takav opis druženja i međusobnog poštovanja kao realnim. Ali vjerujte mi, to je jedna od najljepših slika hodočašća, gdje hodočasnik, bio on mlad ili stariji, nikad nije sam, već je to zajednički hod koji zbližava obične ljude i vjernike jer, kako se i u svetom pismu kaže: tko vjeruje nikad nije sam!

I ja želim vjerovati da će moji dragi Karaševci ostati vjerni hodočasnici i biti lijep primjer kako svojoj djeci, tako i ljudima u čijem okruženju žive, sve dok bude svijeta i vijeka.

Slavica Muselin

UREDNIŠTVO:

ISSN KOD 1841-9925

Počasnji glavni urednik: prof. Milja RADAN

Glavni urednik: Ivan DOBRA

Urednici: Lina TINKUL; Daniel LUKAČELA; Slavica-Marija MUSELIN; Marija LACKIĆ; Marija ĐURKICA

Tehnoredaktor: Zlatko Nikola URSUL

Fotoreporter i grafički dizajn: Ljubomir RADAN

Adresa: Carașova 22, Caraș-Severin, 327065 România

Telefon: 0040-255-232255; fax: 0040-255-232146

E-mail: zhrucr@gmail.com; hgredactia@gmail.com

Web: www.zhr-ucr.ro

REDACȚIA:

COD ISSN 1841-9925

Redactor principal onorific: prof. Mihai RADAN

Redactor principal: Ivan DOBRA

Redactori: Lina TINCUL; Daniel LUCACELA; Slavița-Maria MUSELIN; Maria LAȚCHICI; Maria GIURCHIȚA

Tehnoredactor: Zlatko Nikola URSUL

Fotoreporter și designer: Liubomir RADAN

Adresa: Carașova 22, jud. Caraș-Severin, 327065 România

Telefon: 0040-255-232255; fax: 0040-255-232146

E-mail: zhrucr@gmail.com; hgredactia@gmail.com

Web: www.zhr-ucr.ro

U OVOM BROJU / ÎN ACEST NUMĂR:

O SCURTĂ ISTORIOARĂ...

str. 3
pag. 3

POSJETA DR. SC. ČAVRAKA

str. 4
pag. 4

OBNOVLJEN KROV

str. 6
pag. 6

DVOJEZIČNO GLASILO KARAŠEVSKIH I TAMIŠKIH HRVATA
PUBLICAȚIE BILINGVĂ A UNIUNII CROAȚILOR DIN ROMÂNIA

Godina: XXII
Broj: 121.
Kolovoz 2015.
Anul: XXII
Nr.: 121
August 2015

PROSLAVA KIRVAJA U KARAŠEVU

Tradicionalni kirvaj u Karaševu slavio se 15. kolovoza, na dan kada katolička crkva slavi svetkovinu Uznesenja Blažene Djevice Marije na nebo, u narodu poznatiji kao blagdan Velike Gospe.

Za vrijeme Svete mise

nastavak na 2. str.

nastavak s 1 str.

Velika Gospa je blagdan kad se katolički vjernici prisjećaju dogme svoje vjere: da je Blažena Djevica Marija dušom i tijelom po završetku svoga zemaljskog života uznesena u slavu neba u društvo sa svojim uskrsnulim sinom Isusom. Prema katoličkoj teologiji, Kristova majka Marija uznesena je dušom i tijelom na nebo. Vjernici Veliku Gospu najprije prepoznaju u poniznoj službenici koja je prihvatila Božji izazov i svoj je život uskladila s Božjom riječju: "Evo službenice Gospodnje, neka mi bude po tvojoj riječi!"

Glavni događaj karaševskog kirvaja bila je Sveta misa koju je s početkom od 12,00 predvodio velečasni Marjan Tjinkul u crkvi Uznesenja Blažene Djevice Marije, zaštitnice sela i župe iz Karaševa. Bili su prisutni i velečasni Dobra Petar, velečasni Katić Đureć, velečasni Sima M. Milan i velečasni Draghija Novica Marjan. Blagdan Velike Gospe prema karaševskoj tradiciji okuplja najviše vjernika na svetu misu, a tako je bilo i danas kada je crkva Marijina uznesenja bila prepuna s vjernicima. Uz karaševskog župnika i velikog broja svećenika, misno slavlje je bilo dodatno uveličano s nadahnutom propovijedi velečasnog Lukačele Davora, žimolijskog župnika: **"Draga braćo, svećenici, poštovani vjernici župe Karaševo, dragi hodočasnici, posebna mi je čast što sam kod vas, zahvalan sam župniku Petri Rebedžili što me je pozvao da kod vas održim propovijed. Danas kod nas se proslava zove i Velika Gospa, Velika Gospođa, Velika Žena kako ju upisuju današnji**

učitelji. Dragi moji, šta je to velika žena? Veliki nijemci, filozofi, pisci svoju cijelu filozofiju su opisali ovako: čovjek muškarac ima nešto u sebi što osvaja, on bi se borio, on bi išao, on bi rušio, a žena ima u sebi ognjište, domovinu koja privlači i koja smiruje. Evo, dragi vjernici, kršćani, mi smo ovde da pohvalimo najveću ženu kršćanstva, zapravo ženu s kojom je kršćanstvo započelo, a to je Velika Blažena Djevica Marija. Kad je dragi Bog prvog čovjeka napravio taj je čovjek bio bez grijeha, a to je Adam i Eva. Svijet se međutim zbog zavijesti srušio u grijeh, ali Bog obnavlja, skoro još jednom gradi svijet i spušta svoga Sina a njegov sin ne gazi zemlju, nego prva stvar koju dodiruje je utroba Blažene Djevice Marije, dakle žena je prva posvećena stvar na ovome svijetu i najsvetija crkva gde se spustil Bog je ispod srca jedne mame. Zbog toga je Blažena Djevica Marija uznesena dušom i tijelom na nebo, da bude zagovornica čovječanstvu ispred prijestolja Božjeg. Danas slavimo dan kada je Bog tu čistu ženu, taj dio zemlje koga je posvetil uzal na nebo. To je naša velika Marija, to je naša velika Gospa."

Na kraju mise, velečasni Rebedžila Petar je zahvalio vjernicima i svećenicima što su se okupili u velikome broju da proslave ovaj važan blagdan za našu zajednicu: **"Dragi vjernici, hteli bi da se u vaše ime zahvalim našim dragim svećenicima koji su danas bili s nama kako bi smo proslavili ovej naš lep veliki blagdan. Svima hvala lijepo, dragi Bog da vim plati za trud i muku. Zahvaljujemo gospodinu Davoru za lepe riječi,**

dobro je rekao u propovijedi, kad nim ne ostane nešto u našoj duši uza-lud vjerujemo, to znači će vijera ne postoji. Zahvaljujem se lepo i vama, dragi vjernici, što ste došli, na ovej dan iz svijeta, da zajedno proslavimo, da molimo našu Majku nebesku. Treba da se promislimo i na oni koji su hteli da dođu ali nesu mogli zbog različitih razloga ali i oni su duševno s nama. Neka ih Djevica Marija tamo u svijetu gde su očuva i po njezinim zagovoru dragi Bog nek ih blagoslovi. Bogu slavljenomu i viječnomu zahvaljujem za ovej lep dan jer ste došli vi i zahvaljujem zbog toga što smo većem godinu dana zajedno. Najglavno je što imamo svi isti cilj, a to jest tražimo Boga kako smo taki smo, tražimo milost Božju jer imamo nevolju za nju. To je crkva živa Kristova, to je crkva koja je rasla prid očima Marije Djevice posle užašasće Njezinog na nebo, to je ona crkva koja treba da dokaže svoje dostojanstvo, veličanstvo i želju za svetim. Zahvaljujem vam i na pomoć koje ste udelili za našu crkvu na bilo koj način. Dragi Bog da vim blagoslovi i plati."

Nakon svete mise, veselje se nastavilo u centru našega sela, kada je pokrenut veliki karaševski danac. Opće veselje je započelo navečer i trajalo je do kasne jutarnje sate. Za dobru atmosferu i poseban muzički ugođaj pobrinula se formacija Milje Suflje (Tincul), koja je svirala na otvorenoj sceni. Troškove za muzičku formaciju pokrilo je Zajedništvo Hrvata, a uopće je poznato da naša organizacija već tradicionalno pokriva troškove za muziku na kirvajima u svim karaševskim mjestima.

Lina Tincul

O VIAȚĂ ÎMPREUNĂ, ȘI LA BINE, ȘI LA RĂU

Duminică 16 august, a doua zi de rugă, două cupluri și-au reinnoit jurămintele de iubire, la biserica "Înălțarea

Maicii Domnului" din Carașova.

Sorca Gheorghe și Sorca Amalia, născută Tincul, și-au unit destinele acum 60 de ani în luna ianuarie a anului 1955. Au trăit o viață împreună, iar de-a lungul timpului au trecut prin greutăți, pe care le-au depășit cu multă înțelepciune și răbdare. Astfel duminică 16 august, copleșiți de amintiri și emoții, au sărbătorit nunta de diamant, alături de copii, nepoți și chiar strănepoți.

Belcea Marian și Belcea Maria, născută Giurasa, au pășit pentru prima dată în fața altarului în anul 1990, luna aprilie. Au crescut împreună doi copii, iar după 25 de ani de căsnicie sunt la fel de uniți ca la început. Și-au serbat nunta de argint alături de

familie, rude și prieteni apropiați.

Maria Giurchița

KIRVAJ U NERMIDU

Drugi po redu kirvaj u karaševskih sela održan je 25. srpnja u Nermidu, na dan kada Katolička Crkva slavi blagdan Svetog Jakova (starijeg), jednog od dvanaestorice Isusovih apostola i 26. srpnja, na dan Svete Ane i Svetog Joakima, roditelji Blažene Djevice Marije.

Jakobov dan je za Nermid veliki blagdan, jer je sveti apostol Jakob zaštitnik ovoga sela. On brani, čuva i moli za nermičku zajednicu i zato ga mještani slave uz čašćenje i ugošćenje gosta, prijatelja, pozvanika i rodbine. Sveti Jakov bio je gorljivi navjestitelj Kristove vijesti i zaštitnik je hodočasnika, putnika, veterinara a njemu su također posvećene mnoge crkve i kapele diljem svijeta. U ikonografiji se obično prikazuje kao putnik sa štapom u ruci, a ponekad s mačem, zbog njegove mučeničke smrti. Sveta Ana, simbol je materinstva te joj se utječu osobito žene prije porođaja i nerotkinje, ali i majke i udovice, radnice i kućanice. Preporučuju joj se i mladenci za sretan brak.

Iako se selo Nermid po prvi put spominje 1723. godine, temelje malene crkvice, posvećena zaštitniku Svetomu Jakovu, stavlja tek 1970. godine pokojni svećenik Todor Katić,

Tradicionalni kirvajski danac u Nermidu

potpomognut vrijednim vjernicima. Sve do tada su nedjeljne i blagdanske sv. Mise bile održane u kući obitelji Sime, obitelj koja je darovala crkvi četiri svećenika: Milja Sima-župnik u Oršovi, Đuređ Patašan-župnik u Novoj Moldaviji, Milja Sima-župnik u Slatini Timiš i Milja Sima budući kapelan u Kikindi.

Kirvajsko veselje u Nermidu započelo je Svetom misom koju je predvodio prvi dan vlč. Milja Sima u koncelecijaciji sa svećenicima iz

susjednih župa, a drugi dan misu je predvodio vlč. Petar Rebedžila. Na misno slavlje okupili su se mnogobrojni vjernici, kako domaći tako i oni pristigli iz susjednih sela.

Kirvajsko veselje, financirano i ove godine od Zajedništva Hrvata, bilo je održano u centru sela, ispred Osnovne škole, gdje je poznata formacija Milana Todora (Žička), razveselila mnoštvo mještana okupljeno do kasno u noći.

Lina Tincul

A MURIT CORNELIU BUȘU

Corneliu Bușu, fost arhitect șef al județului și maestru internațional de șah, a plecat dintre noi la vârsta de 69 de ani.

Suferea de o boală incurabilă, care într-un timp foarte scurt i-a oprit inima din a mai bate, stingându-se din viață în data de 3 august 2015, veste care i-a surprins și i-a răvășit pe toți cei care l-au cunoscut.

Maestrul internațional Corneliu Bușu și-a început activitatea în lumea șahului în 1964 atunci când a câștigat titlul de Campion de juniori al Regiunii Banat, primul de acest fel din cariera sa. De atunci începând, au urmat ani buni în care marele șahist a făcut cinste județului pe cele mai înalte podiumuri de șah din țară și din străinătate.

A fost cel mai titrat șahist al Reșiței, fiind primul maestru internațional al județului. A fost căpitan de echipă la C.S. Muncitorul Reșița, formație care a evoluat și în

Superliga Națională, în prezent activând în Divizia A. Odată cu dispariția sa, Județul Caraș-Severin, șahul reșițean și românesc au mai pierdut un profesionist și un șahist desăvârșit. Începuse să pregătească participarea la ediția ce se va desfășura în luna octombrie a acestui an.

A lăsat în urma sa o carieră deosebită, cu rezultate notabile la niv-

el național și internațional. În 1979 s-a regăsit printre cei mai buni 12 șahiști ai României după ce, cu doi ani mai devreme, devenea maestru al sportului. Și, ca o încununare a carierei impresionante, în 2003 a obținut titlul de maestru internațional.

Corneliu Bușu a fost și președinte al Asociației de Șah Caraș-Severin, implicarea sa în viața sportului minții din județ fiind marcată de o

serie de rezultate deosebite, la toate nivelurile.

A fost și colaborator al Uniunii Croaților din România, precum și al Primăriei Carașova, în calitate de diriginte de șantier, asigurând executarea corectă și calitativă a proiectelor derulate de cele două instituții.

Maria Giurchița

PRVI KARAŠEVSKI UČITELJI

Povjesničarka Castilia Manea-Grgin objavljuje u Zagrebu 2012. godine knjigu Povijest karaševskih Hrvata u rumunjskom Banatu (16.-18. stoljeće).

Knjiga je zapravo doktorska dizertacija spomenute autorice, obranjena na Filozofskom fakultetu u Zagrebu, 2004., na Odsjeku za povijest. Autorica je podrijetlom iz Rumunjske, no već dugo godina živi i radi u Zagrebu. Od 1. ožujka 1998. radi na Institutu "Ivo Pilar" u Zagrebu, a u rujnu 2011. postala je naslovna docentica na Odsjeku za romanistiku Filozofskog Fakulteta Sveučilišta u Zagrebu.

Do sada je objavila deset izvornih znanstvenih, jedan pregledni znanstveni i dva stručna rada, uglavnom u časopisima ili međunarodnim publikacijama, te 101 natuknicu u "Hrvatskoj enciklopediji". Kao autorica je prezentirala ukupno dvanaest radova na znanstvenim skupovima, od toga devet na međunarodnim skupovima, uglavnom u inozemstvu.

Knjiga **Povijest karaševskih Hrvata u rumunjskom Banatu** sadrži pet opširnih poglavlja, osim uvodnog dijela, zaključka, priloga i popisa izvora i literature. Autorica posvjećuje veliko dio ove knjige zadnjem poglavlju **Proces opismenjavanja i nastanak lokalne inteligencije kod karaševskih Hrvata u 18. stoljeću**. U ovom poglavlju autorica govori o počecima školstva u našim krajevima koje je povezano s prisutnošću isusovaca, te navodi podatke o izgradnji prve škole u Karaševu i prvom domaćem učitelju, Luki Katiću, zatim o školama u drugim mjestima koje su također dobile domaće učitelje. Osim slijeda karaševskih učitelja, istražen je i njihov materijalni i društveni status, izgradnja školskih zgrada, podaci o učenicima, školskim predmetima, udžbenicima i slično o kojima ima više informacija od početka školskih reformi u cijeloj Monarhiji 1774. godine.

Ondje uz crkvu, prvu školu u Karaševu osnovao je otac Mihovil Lovinić koji je u Karaševu djelovao od 1726. do 1730. godine, gdje je svakodnevno poučavao djecu. U to vrijeme, odnosno 1726. počele su se voditi i matice krštenih, vjenčanih i umrlih koje su se do danas očuvale u župnom arhivu. Tako saznajemo da je u Karaševu istodobno bio i poseban učitelj, Ludimagister, Ivan Brozović,

nepoznata podrijetla. Brozovićovo mjesto preuzeo je iste godine petnaestogodišnjak, Ivan Segaučić, podrijetlom iz Dalmacije, koji je ostao na učiteljskoj službi 27 godina. Nakon što je Ivan Segaučić umro u siječnju 1757., novi karaševski učitelj postao je Luka Katić, prvi učitelj karaševskog podrijetla, koji se spominje na toj dužnosti od studenog 1758. do veljače 1766. godine. U kolovozu 1768. spominje se kao glavni učitelj i karaševac Petar Turna, koji je bio 26-godišnjak i koji je imao i najdulji staž, od 43 godine, među učiteljima karaševskih naselja u to vrijeme. Po rangui je drugi učitelj u Karaševu bio 26. godišnjak Marko Dobra, čije je mjesto preuzeo potkraj 1789. godine Đuređ Turna.

Druga, manja, karaševska mjesta dobila su učitelje tek 1780. godine. U Nermetu i Jabalči su, također, od 1780-tih do početka 19. stoljeća učitelji bili mještani. Godine 1781. učitelj u Nermetu bio je šesnaestogodišnjak Đuređ Hacegan, koji je ostao na toj dužnosti sve do smrti u svibnju 1805. godine. Čini se da je paralelno objavljao i funkciju kneza Nermeta. Idući je učitelj u Nermetu bio Nikola Hacegan. U Jabalči se 1781. spominje kao učitelj Ivan Ifka. On je na toj dužnosti ostao dugo, do listopada 1808., a idućeg mjeseca već je u mjestu novi učitelj Ivan Beul.

Navedene škole, najvjerojatnije od drva ili sličnih netrajnih materijala, s vremenom su propale. Kasniji izvori, navode da je školske

zgrade u Karaševu, Nermetu i Jabalči izgradila Carska komora, potkraj 18. i na početku 19. stoljeća. U Karaševu izgrađene su dvije školske zgrade. Gornja škola nalazila se na području crkve i župe i imala je dvorište, a druga školska zgrada nalazila se u donjem dijelu mjesta i imala je vrt. Škola u Nermetu izgrađena je 1790., a ona u Jabalči, tek 1818. godine.

U sljedećem broju Grančice govorit ćemo i o školama u drugim karaševskim mjestima koje su također dobile domaće učitelje, o materijalnom i društvenom statusu učitelja i o učenicima karaševskih škola.

Lina Tincul

O SCURTĂ ISTORIOARĂ DESPRE CUM S-A NĂSCUT AL VIII-LEA CONGRES AL UNIUNII CROAȚILOR DIN ROMÂNIA

Pe data de 4 iulie anul curent, amfiteatrul Sediului central din Carașova al Uniunii Croaților din România a găzduit lucrările celei de-a VIII-a Conferințe Naționale a organizației.

Privite în ansamblu lucrările s-au desfășurat într-un cadru cât se poate de normal și firesc pentru acest gen de întruniri... pentru genul de întrunire la acest nivel cu care era familiarizată organizația noastră. Nici lipsa președintelui în funcție, a profesorului Mihai Radan, sau a membrilor delegațiilor organizațiilor locale labalcea și Receaș, nu a perturbat în vreun fel liniștea instituită de organizatori și în egală măsură dorită de organizatori și delegații celorlalte organizații locale prezente în acea zi. Președintele și delegațiile din labalcea și Receaș au refuzat să participe din motive pe care le voi dezvolta pe parcurs.

Așadar, după intonarea imnurilor de stat ale României și Croației, care au marcat deschiderea oficială a lucrărilor Congresului s-a trecut la propunerea și aprobarea anumitor modificări și completări la Statutul Uniunii Croaților, s-au ales doi noi vicepreședinți (Petru Lugojan și Peter Ghera), noul secretar general (Gheorghe Iancov) și noul președinte al Uniunii (Slobodan Ghera), acesta din urmă deținând și funcția de deputat al UCR. S-au ales, bineînțeles, și membrii noului Consiliu Coordonator. Niciunul dintre cei enumerați nu a avut contracandidați. S-a purces și la schimbarea ștampilei oficiale a organizației, acesteia adăugându-i-se inscripția 2015. Probabil ca însemn al unui nou început(?!). Schimbarea ștampilei oficiale a fost motivată de faptul că vechea ștampilă nu a fost pusă la dispoziție de către președintele Mihai Radan Consiliului Coordonator (acesta având rol de organizator al Conferinței), în ciuda solicitărilor repetate ale acestuia din urmă.

Vă întrebați probabil (și pe bună dreptate!) de unde acest dublu refuz al președintelui Radan de a participa la Conferință și de a ceda ștampila?

O posibilă explicație ar fi ruptura la nivelul conducerii UCR, ruptură care ar fi survenit încă din toamna lui 2012, odată cu desemnarea candi-

datului organizației pentru funcția de deputat la alegerile parlamentare din acel an. Până atunci reprezentantul Uniunii în Parlamentul României fusese profesorul Mihai Radan, care a exercitat această prestigioasă funcție încă din anul 2000. Momentul 2012 a marcat întoarcerea macazului unei părți semnificative a Consiliului Coordonator în direcția mult mai tânărului Slobodan Ghera și preluarea acestuia, în final, a ștafetei deputăției. S-au creat astfel două tabere în interiorul Consiliului Coordonator: una rămânând fidelă președintelui Radan, iar cealaltă poziționându-se de partea proaspătului parlamentar Ghera.

Totuși, ca să înțelegem mai bine declanșarea conflictului din toamna anului 2012 trebuie să facem referire la un alt moment – crucial, aș spune, în ecuația desfășurării evenimentelor de mai apoi.

Ne aflăm în luna iunie, în pragul alegerilor locale din același an 2012. Candidatul oficial al Uniunii Croaților pentru ocuparea postului de primar al comunei Carașova este președintele organizației, fostul deputat, profesorul Mihai Radan. Am zis „fostul deputat”, deoarece, pentru a deveni primar, acesta a fost nevoit să renunțe la deputăție, legislația română nepermițând ocuparea simultană a celor două fotolii de către aceeași persoană. Profesorul Radan câștigă alegerile și se instalează în fruntea Primăriei, prilej pentru tânărul Slobodan Ghera (în acel mo-

ment președinte al organizației locale UCR Carașova, membru în Consiliul Coordonator și redactor șef al ziarului Hrvatska grančica), să aspire la promovare. Din rațiuni încă nedesluite pe de-a-ntregul, deși instalat doar de câteva luni, primarul Carașovei își dorește revenirea în Parlamentul României. Dar pentru asta va trebui să renunțe la primărie. Și nu numai... Suplimentar va trebui să înfrunte valul de nemulțumire iscat de această decizie în rândul membrilor Consiliului Coordonator. Va trebui să înfrunte și candidatura mai tânărului Ghera și să spargă scutul format în jurul acestuia de către o parte a membrilor mai sus enunțatului Consiliu. Acuzele curg acum de o parte și de alta a taberelor. Tabăra președintelui Radan consideră că funcția de deputat este cu mult peste competențele pretendentului Ghera, iar tabăra oponentă consideră că locul președintelui Radan este la Primăria Carașova. Tensiunile dintre cele două tabere nu se diminuează nici după alegerile parlamentare, după relocarea oficială a posturilor de conducere, ci, dimpotrivă se amplifică în timp.

Cu puțin înaintea desfășurării Congresului, despre care am făcut vorbire la începutul articolului, are loc o ședință a Biroului Executiv al UCR în care se propune și se aprobă excluderea din cadrul Consiliului Coordonator și din rândurile organizației

continuare în pag. 8

POSJETA DR.SC. VLADIMIRA ČAVRAKA HRVATIMA U KEČI

Izuzetna mi je radost da našu javnost izvjestim o posjeti Dr.sc. Vladimira Čavraka koji je od 11.08 do -13.08 boravio u Jimboliji, Keči i Temišvaru.

Velika nam je bila čast ugostiti sveučilišnog profesora iz Zagreba, iznimnog intelektualca, koji je zajedno sa suprugom Nadom odlučio proći nekadašnji "put žita", u potrazi za Hrvatima iz Banata koji su ovamo doselili iz teritorije "Pokupske Opatije". Odmah na početku želim reći da je naša zajednica u Jimboliji još uvijek pod prelijepim dojmom kojega je ostavila obitelj Čavrak, a to se ovih dana obnovilo jer je ovaj istraživački pohod već urodio člankom u lokalnim novinama, "Novom Sisačkom Listu".

Ono što je pravi majstor učinio za 3 dana, drugima bi trebalo 3 mjeseca. Profesor stiže 11-og navečer, nakon već obavljenih razgovora sa par preostalih hrvatskih obitelji koje žive preko granice u Srbiji. Župnik ga čeka na graničnom prelazu. Kod nas Hrvata se dragi gost očekuje sa otvorenim vratima i domaćinom ispred kuće! To je gesta koju je župnik više puta doživio u Domovini!

Odmah nakon smještaja u hotelu sljedi kava i upoznavanje. Razgovor o motivaciji i tjeku posjete. Već se na početku vidi trud oko dokumentiranja iz pisanog slova o Hrvatima u Keči također i dobro pripremljeni plan rada. Sve iz ljubavi prema hrvatskim korjenima i kulturnoj ostavštini. Prvih pet minuta neznaš tko je profesor: Hrvat, Srbin, katolik, pravoslavac, protestant, samo vidiš da je pravi čovjek, Samaritanac.

Nakon toga, na večeri smo za stolom razgovarali sa čelnicima raznih

struktura u Jimboliji: načelnik grada Darius Postelnicu, direktor bolnice Boldur Augustin, profesor povijesti Detlef Strunk, poduzetnik Erwin Zappe, iz oblasti sporta profesori Josef i Renate Koch. Zamjena informacija o svim tim oblastima se brzo pretvara u divno davanje i primanje konkretnih savjeta za budućnost. Profesor predstavlja divan model "tampona" koji bi grad srednje veličine kao što je Jimbolia morao stvoriti da bi lakše prošao proces globaliziranja. Sklapaju se poznanstva i načelnik pokazuje spremnost suradnje za buduće ideje zajedničkih evropskih projekata, vezanih za kulturnu baštinu. Moli profesora da pri tomu pomogne. Sretni idemo na počinak, a najsretniji profesor koji je učinio dobro djelo!

Sutradan 12.08 ujutro posjetili smo crkvu Sv. Katarine u Keči. Kod samih vrata gospoda Nada se divi starim drvenim vratima, sa motivima koji se teško prepoznaju zbog gomilanja slojeva u farbanju. Valjalo bi očistiti i zaštititi divna vrata. Fasada već podsjeća na Pokuplje a unutra divna šahovnica krase cijeli pod. Na zidu velika slika Ćirila i Metoda sa hrvatskim grbom. Također i križnji put sa hrvatskim natpisom. Podsjećamo profesora da se Sveta Misa služi trojezično i da Hrvati koliko ih ima uvijek budu na Misi. I kad nema župnika skupe se sami i mole. Prilazi nam gospođa Ana rođena Kečanka i kaže: "čula sam da divanite hrvatski pa sam došla pozdraviti". Ljepi osjećaj i pozdrav se pretvaraju u poziv njezinoj kući. Dok je vani 40 stupnja, Ana nudi najugodniji dio svoje kuće i lubenicu, a profesor pravo blago-mali kofer sa starim obiteljskim slikama. (Nastavak u

Dr. theol. Davor Lucacela

KAMO POSLIJE MATURE? NA FAKULTET ILI NA POSAO?

Evo, prošla je još jedna matura. Napokon su srednjoškolci završili srednju školu, prošli stres oko mature i upravo onda kada su mislili da je svemu kraj, došao je na red upis fakulteta. I pitanje je sad: FAKULTET ili POSAO?

I jedno i drugo ima i svoje prednosti i mane.

Ako odaberete posao sami ćete zarađivati i

imati svoj novac, steći ćete iskustvo, nove prijatelje, znači ukratko postajete odrasli i odgovorni za svoj život i sami zarađivati svoj kruh. Ali ćete imati manje vremena za studiranje (ako ipak nešto želite upisati), druženje, putovanja itd.

No, kao što i sami znate a i roditelji su vam rekli već mnogo puta, poslije srednje škole bilo bi dobro odabrati i upisati neki studij kako bi po završetku školovanja jednostavnije pronašli posao koji je bolje plaćen i koji vam osigurava egzistenciju. No, međutim, nameće se pitanje: što odabrati? IT, medicinu, ekonomiju, strane jezike, pravo ili pak nešto sasvim drugo?

Globalno gledajući, računala su se zavukla u svaki dio našeg života, te je danas gotovo nemoguće naći posao koji ne traži odgovorajuće predznanje u radu s računalom. Brojni tečajevi, početni i napredni, čije oglase možete naći u oglasima u dnevnim listovima, odraz su današnje velike potražnje za stručnim znanjem u radu na računalu. Što je bolje znanje i pripremljenost budućeg zaposlenika, veća je vjerojatnost za zaposlenje, te lakše napredovanje. A i plaća je viša. A zadaća IT studija je pretvoriti mladog čovjeka u stručnjaka koji suvremeno vlada računalnom terminologijom, usavršiti ga i pripremiti za pronalaženje posla koji je dostojan njega i njegovih vrijednosti.

Tu je i medicina. Traže se liječnici, medicinske sestre, uglavnom medicinsko osoblje. Nažalost većina njih nakon završetka studija odlaze na Zapad, na puno bolje plaćena radna mjesta.

Znači, ako upišete fakultet proširit ćete svoje vidike, razvit ćete kritičko razmišljanje i mogućnost

razlikovanja bitnih od nebitnih informacija. Osim toga, na fakultetu ćete čuti puno teorije koja vas može zainteresirati za različita područja u

širok spektr znanja i vještina koje će vam koristiti u svakodnevnom životu, ali i na radnom mjestu. Osim toga, fakultetsko obrazovanje može vam pomoći da na mnogo načina kontrolirate vaš životni put.

Budući da stanje na tržištu rada nije tako lako, potrebno se istaknuti među kandidatima. S fakultetskom diplomom steći ćete vještine koje se traže na tržištu rada, a dodatnom edukacijom si možete stvoriti prednost kod poslodavca prilikom odabira idealnog zaposlenika.

Jer ipak, za pronalaženje zanimljivog i bolje plaćenog posla, posjedovanje diplome je od velikog značaja. Diploma će vam otvoriti vrata tržišta rada, na kojem ćete kasnije imati mnogo mogućnosti za razvoj karijere. Na taj način ćete s vremenom i iskustvom postati traženi na tržištu i imat ćete mogućnost zarađivati više novca.

Znamo da je danas i najboljim studentima teško pronaći mjesto na tržištu rada, stoga je bitno neprekidno razmišljati o načinima dodatnog usavršavanja. Koji vam savjet možemo dati na kraju? Radite na sebi, školujte se, učite i iskoristite sve šanse koje vam se nude. Jer diploma u ruci daje mogućnosti odabira na više radnih pozicija u različitim kompanijama, bolje šanse za dobivanje posla iz snova, ali i više fleksibilnosti oko toga koji ćete posao izabrati.

I što reći onda budućem studentu koji kreće u svijet odraslih? Možda je najbolji savjet: smatrajte studij kao svojevršno ulaganje za budućnost. Ulaganje koji će se početi vraćati onoga dana kada diplomirate i pokucate na vrata prve tvrtke. Sretno!

Maria Lațchici

ȘEDINȚA CONSILIULUI COORDONATOR AL UCR-ULUI

Vineri, 17.07.2015, la Sediul Central din Carașova al UCR-ului, începând cu ora 18.00, a avut loc o nouă ședință a Consiliului Coordonator al Uniunii Croaților din România.

Ședința a fost deschisă de către

președintele UCR-ului, prof. Mihai Radan, acesta prezentând Ordinul de zi, ordine aprobată în unanimitate de către membrii noi-constituiți.

În cadrul ședinței, consilierii au dezbătut problemele organizatorice apărute în interiorul instituției în urma acțiunilor întreprinse de cei 11 membri, probleme care au dus la excluderea acestora de către Biroul Executiv, întrunit în data de 6.06.2015. Prin urmare, Consiliul Coordonator a fost completat cu opt membri interimari. Aceștia vor îndeplini, până la următoarele alegeri, atribuțiile și îndatoririle de serviciu conform fișei postului. Având în vedere că funcțiile de conducere au rămas vacante, consilierii au decis ca acestea să fie ocupate după cum urmează: funcția de

continuare din pag. 3

a 11 membri (dintr-un total de 17), a acelor membri care îl susțineau pe deputatul Ghera. În ciuda acestui fapt, membrii excluși organizează Congresul pe 4 iulie invocând motivul că un for ierarhic inferior (în cazul nostru Biroul

secretar general este preluată de către doctorul veterinar, Gheorghe Facraci, funcția de vicepreședinte pentru comuna Carașova îi revine lui Rimer Gheorghe, iar Șera Gheorghe este ales vicepreședinte pentru comuna Lupac și președinte comunal. Toți trei au fost aleși în unanimitate.

La punctul doi de pe Ordinul de zi, s-au aprobat în unanimitate și deciziile privind suspendarea lui Ghera Nicolae din funcția de secretar general al UCR și vicepreședinte al comunei Carașova, și al lui Iancov Gheorghe din

funcția de vicepreședinte UCR pentru comuna Lupac, precum și sistarea indemnizațiilor în baza Hotărârilor de excludere a celor 11 membri.

Consilierii au votat și pentru organizarea la Carașova a Conferinței pe țară a UCR-ului, perioada propusă fiind anul viitor, luna martie. La Conferință vor participa delegații desemnați de organizațiile locale conform statutului.

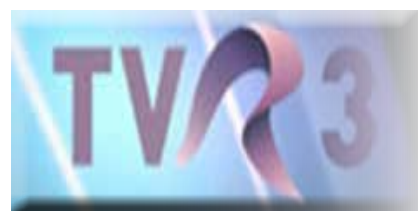
Lina Tincul

soana lui Facraci Gheorghe) nu se reîntregește Biroul Executiv prin alegerea unui nou vicepreședinte pentru zona Lupac (Șera Gheorghe).

Astfel se ajunge la situația pe cât de absurdă, pe atât de ridicolă ca organizația etnică și apolitică a Uniunii Croaților din România să aibă două structuri de conducere paralele. Fiecare dintre ele revendicându-și, deopotrivă, dreptul la întâietate. Dreptul de a conduce destinele Uniunii Croaților...

Evident că ieșirea din acest impas, sau mai bine zis, din acest scânc politic se poate realiza numai prin intervenția organelor judecătorești. Ceea ce, în momentul de față se și întâmplă! La ora actuală cele două părți angrenate în conflict așteaptă decizia judecătorilor, iar de această decizie chiar vor depinde destinele Uniunii Croaților.

Daniel Lucacela

Svakog zadnjeg utorka u mjesecu s početkom od 13:00, na TVR3 prikazuje se naša emisija na hrvatskom jeziku. Gledajte nas!

Svakog petka s početkom od 19:10, na frekvenciji 105,6 MHz Radio Reșița, emitira se naša emisija na hrvatskom jeziku. Slušajte nas!

INAUGURAREA PARȚIALĂ A MĂNĂSTIRII MARIA RADNA

Mii de pelerini, invitați și personalități din țară și din străinătate, înalte fețe bisericești în frunte cu cardinalul Joachim Meisner, trimisul Papei Francisc, au fost prezenți la inaugurarea parțială a Mănăstirii Maria Radna și a complexului monastic adiacent, din orașul Lipova, județul Arad.

Bazilica a fost reabilitată în urma unei finanțări de aproximativ 11 milioane de euro, din fonduri europene, cea mai mare sumă de bani atrasă de o biserică din România pentru un monument istoric. Lucrările de restaurare vor fi încheiate la 1 decembrie, conform noului termen, execuția lucrărilor fiind la un stadiu de 80 la sută, existând imobile în care se lucrează la finisaje, în timp ce parcurile și căile de acces din jur sunt în curs de reamenajare.

Sfânta Liturghie pontificală a fost celebrată de cardinalul Joachim Meisner, arhiepiscop emerit de Köln, delegat extraordinar al Papei Francisc. Alături de cardinal au concelebrat liturghia peste douăzeci de arhiepiscopi, episcopi și delegați diecezani din țară și străinătate, printre care Ioan Robu, arhiepiscop și mitropolit de București; Babel Balazs, arhiepiscop și mitropolit de Kalocsa-Kecskemet; Stanislav Hocevar, arhiepiscop și mitropolit de Belgrad; Jakubinyi Gyorgy, arhiepiscop de Alba-Iulia. Li s-au alăturat numeroși episcopi și delegați diecezani din Ungaria, Croația, Serbia și Germania.

Au fost prezenți la acest important eveniment din viața Diezezei de Timișoara majoritatea episcopilor greco-catolici din România: Preasfinția Sa Virgil Bercea, episcop de Oradea, Preasfinția Sa Alexandru Mesian, episcop de Lugoj, Preasfinția Sa Florentin Crihălmeanu, episcop de Cluj-Gherla, Preasfinția Sa Vasile Bizău, episcop de Maramureș, Preasfinția Sa Mihai Frățilă, episcop de București și Preasfinția Sa Claudiu Pop, episcop vicar al Arhiepiscopiei de Blaj.

De asemenea, la festivități au luat parte și ierarhii ortodocși din regiune: Ioan Selejan, mitropolitul Banatului,

Timotei Sevcicu, arhiepiscopul Aradului, și Lukijan Pantelic, episcopul ortodox sârb al Budapestei și administrator al Eparhiei Timișoarei.

Predica a fost rostită în limba germană de către cardinalul Joachim Meisner, aceasta fiind imediat prezentată și în limbile română și maghiară de doi preoți.

Cântul sacru și cadrul muzical al celebrării au fost asigurate de corul și orchestra Domului din Timișoara, conduse de Ioan Fernbach (Timișoara), la orgă aflându-se Franz Metz (München). A fost interpretată Misa Încoronării (Kronungsmesse), de Wolfgang Amadeus Mozart.

La sfârșitul Sfintei Liturghii, Sergiu Nistor, consilier prezidențial, a dat citire mesajului președintelui Klaus Iohannis, care a subliniat că, prin aceste lucrări, monumentul de arhitectură își adaugă noi valențe celor istoric consacrate, de înalt loc de spiritualitate romano-catolică.

A urmat binecuvântarea lucrărilor de renovare la corpul Bazilicii, slujba fiind oficiată pe esplanada din fața lăcașului de pelerinaj, după care, Babel Balazs, arhiepiscop și mitropolit de Kalocsa-Kecskemet, și Ioan Robu, arhiepiscop și mitropolit de București, precum și monseniorul Andreas Straub, vizitator emerit al șvabilor dunăreni pe lângă Conferința Episcopilor Catolici din Germania, au adresat pelerinilor

reuniți în fața Bazilicii scurte cuvinte de învățătură în limbile maghiară, română și germană.

Au fost binecuvântate și lucrările de renovare la complexul monastic adiacent Bazilicii, în curtea interioară a fostei mănăstiri franciscane.

Cuvântul de final a fost rostit de către Excelența Sa Martin Roos, episcop de Timișoara, care a mulțumit tuturor celor care au contribuit la renovarea Bazilicii și tuturor celor prezenți, după care toți au intonat imnul de mulțumire Te Deum.

Evenimentul s-a încheiat cu vizitarea colecției muzeale, care a fost deschisă oficial cu această ocazie, doritorii putând vizita în cursul acestei zile muzeul locului de pelerinaj, amenajat pe trei niveluri în latura vestică a mănăstirii.

Datorită numărului mare de preoți, oficialități, delegați și oaspeți, o mare parte dintre participanți au ascultat și văzut Liturghia pontificală în piața din fața lăcașului de pelerinaj, pe două ecrane de mari dimensiuni, închiriate în acest sens de Episcopia Romano-Catolică de Timișoara.

Basilica de la Radna este unul dintre cele mai cunoscute locuri de pelerinaj pentru credincioșii romano-catolici, anual fiind vizitată de mii de credincioși din țară dar și din străinătate.

Maria Giurchița

OBNOVLJEN KROV CRKVE U VODNIKU

Vodnička crkva sagrađena je 1982. godine te najmlađa je među crkvama u karaševskim selima.

Na suprotnom polu vremenske jerarhije stoji crkva Marijina Uznesenja iz Karaševa – krasna barokna tvorevina podignuta 1726. godine zahvaljujući požrtvovnošću bosanskog misionara, isusovca Mihovila Lovinića. Za manje od šesdeset godina nakon prve crkve u Karaševu sagrađena je i crkva u Ravniku, 1787. godine. U sljedećim dvama stoljećima izgrađene su crkve

malne faze raka zvanog „komunizam“ u Rumunjskoj. U dobi kada pučanstvo bijaše osuđeno isplatiti ogroman račun od 13 milijardi dolara, sveukupan vanjski dug Rumunjske, posljedica megalomanske i bezglavne ekonomske politike tadašnjih vođa. U dobi stroge, iracionalne racionalizacije hrane, goriva, električne i toplinske energije i svih drugih dobara za široku potrošnju, koje su kao posljedicu imale masovno

i znatno osiromašljenje stanovništva. Ako još dodamo da je pohađanje crkve bilo smatrano nečasnom ili čak zabranjeno oslikali bi smo prilike pod kojima se počela igradnja vodničke crkve. Jer, unatoč svemu tome vjera je u Karaševu ostala netaknuta. Moram navesti i da je općina odbila izdati župi građevinsku dozvolu za početak radova na crkvi, pa čak je župu dva puta i novčano

kaznila zbog toga što su radovi, bez odobrenja počeli te nisu bili zaustavljeni sve dok nije bio podignut crkveni toranj.

Danas, izgled crkve je dosta izmjenjen u odnos na datum njezina podizanja. Dodane su joj nove prostorije: jedna služi kao sakristija, a druga je mjesto gdje se okupljaju mladi za vjeronauk. Potpuno su se obnovile „gore“ (mjesto gdje su postavljene crkvene orgulje), a ovih dana izmjenio se crkveni krov.

To je, zapravo, bio i glavni razlog zašto me velečasni Petar Dobra pozvao u Vodnik negdje početkom kolovoza: biti svjedokom montiranja zadnjih pločica keramičnog crijepa.

Inače, velečasni Petar obavlja već dugi niz godina župničku dužnost u Klokotiču i Vodniku te sa sigurnošću možemo tvrditi da vodnička crkva izgleda danas tako uređeno i skladno zahvaljujući njegovoj inicijativi i zalaganju.

„Obnova crkve je počela godine 2004. kada se finisirala fasada. Godinu kasnije smo počeli graditi novu sakristiju, i to modernu. Imamo jedan dio sakristije gdje se svećenik sprema za misu i jedan drugi dio služi kao soba koja može ugostiti nekog misionara za kratko vrijeme, a gore imamo jenu prostoriju, takozvanu „salu za mladi“, gdje imamo sastanci s crkvenom opštinom ili s mladima na vjeronauku. Sakristija gradila se dvije godine, a sada, nakon što smo završili i s nabavom namještaja počeli smo obnoviti pokrov crkve. Nabavili smo novi crijep, i to kvalitetni keramički crijep Kreation. Radilo se skoro dva tjedna, sve što je bilo staro, izmijenilo se, stavili smo nove grede, novi rošići, nove laticke... Prije ovoga stavili smo nove ploče od granita i preuredili prostor na gorama, kod orgulja, tako da, nakon završetka radova na krovu imat ćemo kompletno dovršenu zgradu. Imamo dobri majstori, naši Karaševci iz Vodnika, koji su pristali raditi za manje novaca jer smatraju da rade za dobrobit svog sela. Pomoć smo dobili i od Općine Lupak. Dobili smo svega 40 tisuća leja, novac koji nam je bio dobar za nabavu crijepa i dio građevnog materijala potrebnome za krov, a za sve ostalo skočili su u pomoć naši vjernici. Idemo, evo lagano, s našim ljudima, s našim majstorima ali radimo kvalitetno, onako kako trebaju ove stvari biti urađene.

Vodničani se sada diče što imaju u selu lijepu crkvicu i radosni su kada u nju dođu da se Bogu, Svetoj Mariji i svecima mole za pomoć ovome narodu i sve što njemu pripada“ – ponosno će zaključiti svoje izlaganje župnik Petar Dobra.

Daniel Lucacela

u Lupaku (1844.), Klokotiču (1846), Nermiđu (1970), odnosno u Jabalču (1974).

Nijedna od tih spomenutih zgrada nije ostala u svom izvornom obliku, netaknuta, onako kako su ih prvi majstori graditelji bili nam ostavili. Tijekom vremena, neka manje, neka više, sve su one doživjele naknadne intervencije: od žbukanja fasade, preko krečanja, slikanja, uvođenje električne rasvjete (kod starijih crkava), promjene stolarije, zamjene krova, pa čak do prispajanja novih korpusa. Stoga, ni crkva u Vodniku, unatoč svoje recentne izgradnje nije bila lišena tih promjena.

Izgradnja ovdašnje crkve odvijala tijekom 80-tih godina, u dobi termi-

CRKVA U ŽIMBOLJI

Prije par godina, ne tako duboko unazad, znao sam bar jednom mjesečno putovati poslovnim obvezama u Žimbolju (rum. Jimbolia).

Ovaj dinamični gradić tamiške županije smješten je na veoma plodnome tlu ravničarskog dijela Banata, u najzapadnijem dijelu Rumunjske, uz samu granicu sa Srbijom. Ovdje su se proizvodile sve do 1994. kvalitetne cigle i crijepovi. Po domaćoj ciglani je grad i nama, Karaševcima poznat, jer mnoštvo je zidina naših kuća podignuto ili pak krovova pokriveno pomoću njezinih proizvoda.

Rekao sam na samom početku da sam se u ovome mjestu, slučajem okolnosti, nalazio dosta često tijekom godine...često u odnosu na koliko puta posjećujem ovaj kraj u sadašnjosti. Bez izuzetaka sam, tada, prolazio pored Crkve sv. Vendelina, jer mi je to bilo usput. A, crkvu, unatoč svog obijma i lijepe arhitekture skoro da nisam primjetio. Djelovala je kao da su je ljudi svjesno zapustili i ostavili joj sudbinu na milost i nemilost vremenu.

Stigao sam ponovno u Žimbolju pri kraju lipnja, također poslovno, na poziv nogometaša amatera iz Klokotiča, koji ovdje putuju svake godine radi jedne prijateljske utakmice s domaćima. Ja sam, ovoga puta u svojstvu novinara, trebao obilježiti događaj u stranicama Hrvatske grančice. Slučajem okolnosti, jedan je od naših vrijednih Klokotičana postao prije dvije godine župnik u ovome mjestu pa je pozvao ekipu iz Klokotiča da prvu stanku naprave u Crkvi sv. Vendelina. A, ovdje... iznenađenje! Ništa više nije podsjećalo na staru zgradu pored koje sam nekoć prolazio, skoro neopažajući je.

Danas, crkva ima širok osmijeh na licu jer osjeća da ne vrijeme, već ljudi brinu o njoj

sudbini, a jedan je od tih ljudi župnik Davor Lukačela. „Ja sam župnik u Žimbolji već od 2013. godine – kaže nam velečasni Davor – i zaista, crkvu sam našao u žalosnom stanju. Krov je bio pun pukotina, pa je kiša, doslovce, padala u crkvu. Čuo sam jednu priču kako se jedna stara gospođa ispovijedala, pa je rekla tadašnjem župniku, Mađaru: Velečasni, kaplje kiša na mene

u ispovjedaonici! A, župnik, da je utješi kaže joj: pa i na mene kaplje! To je žalosna, ali istinita priča.

Žimbolja je nakon pada komunizma i nakon odlaska više od deset tisuća Nijemaca odavde, jako teško oporavila, a crkva je od tada, uz dana u dan, sve više propadala. Voda je učinila

velike štete, oprala je slike sa zidova. Golubovi su na tisuću kvadratnih metara ostavili svoj izmet debljine od 40 centimetara. Otklonili smo svega 1200 vreća golubovog izmeta. Zamislite kakav je samo smrad bio kada je kiša padala!

Nakon što smo sve to počistili pokrenuli smo projekt obnove crkve. Kad smo tražili novac od općine, najprije nam se odgovorilo rumunjski da nema novaca za crkvu jer općina nije zadnjih 25 godina ni jedan lej iz svog budžeta izdvojila za crkvu. Doslovno nisu znali ni legalni način putem kojeg da nam pomognu. Pitali smo onda susjedne crkve iz Dete, Arada, Sânnicolau Mare, kako su uspjele dobiti novac od svojih općina, pa smo pokazali metodu i ovim našim ljudima iz Općine Žimbolja.

Skupili smo, za početak, deset tisuća eura od općine te od privatnih poduzetnika iz Žimbolje i započeli obnovu krova. Nijemci koji su pošli odavde još dan danas skupljaju se u okolici Ulma, u Njemačkoj. Tada kada se skupe budu otprilike 1500 ljudi. Ja sam ove godine bio tamo za Duhove i služio sam im misu. Rekao sam im da obnavljamo crkvu pa su mi skočili u pomoć. Pomogli su mi da otklonimo sa zidova ono što je bilo vlažno, pomogli su mi da napravimo novu ogradu i još puno toga.

Ove godine smo dobili 18 tisuća eura od Vlade Republike Rumunjske, novac koji će nam omogućiti, zajedno s dodatnom pomoću od strane općine, ljudi i ovdašnjih poduzeća, da izradimo nešto više od 80 posto vanjske žbuke na crkvi. Jer, zaboravio sam reći, crkva je ogromna. Samo za žbukanje imamo nešto više od 3500 kvadratnih metara. To je veličina katedrale! U nju stane do tisuću ljudi na misi.“

A, vi, dragi moji Karaševci, kad se god nađete u Žimbolji svratite u centar grada, gdje ćete sigurno opaziti jednu prekrasnu crkvu, koja se obnavlja zahvaljujući jednom našem prekrasnom čovjeku. Udite i pozdravite ga!

Daniel Lucacela